

kunde det maaske være tilstrækkeligt til at øve en vis Virkning overfor de Kommuner, som hidtil have stillet sig saa uvilligt. Der er ligeledes fremsat Ønske om, at den fortsatte Hjælp, som ydes af Kommunerne, skulde kunne ydes ikke just som Rejsehjælp, men under en eller anden Form som Understøttelse til Familien, medens Familieforsørgeren rejste ud enten til Provinsen eller til Udlandet for at søge at skaffe sig Arbejde. Der er ikke Tvivl om, at det i nogle Tilfælde kunde være fordelagtigt for Kommunen at gøre noget saadant, thi medens Manden nu maaske faar tilstaaet 10 Ugers Understøttelse, vilde han muligvis, hvis han kunde rejse ud og søge Arbejde, tidligere kunne faa Beskæftigelse. Det vilde i Virkeligheden være billigere at give 3—4 Ugers Understøttelse til Familien, medens Manden rejser og søger Arbejde, end at binde ham til vedkommende Kommune derved, at han ellers ingen Hjælp faar til sig og sin Familie. Heller ikke herom have vi dog fremsat Forslag, idet vi ogsaa med Hensyn til dette Punkt mene, at en Paatale af Forholdet maaske kunde hidføre en Foranstaltning ad administrativ Vej, hvorved denne Sag lod sig ordne.

Forslaget om fortsat Hjælp har i øvrigt saa stor Betydning, at vi forvente, at man vil stille sig velvilligt overfor det. Trods Manglerne, og uagtet Kommunerne have faaet hele Byrden ved den Lov, som vedtoges i Fjor, har den alligevel lindret en Del af den Nød, som er til Stede paa Grund af den herskende Arbejdsløshed. Kommunerne have faaet hele Byrden; den er for Københavns Vedkommende opgjort til at ville andrage til 1. April omtrent $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., paa Frederiksberg 40,000 Kr. og i Forhold dertil i forskellige andre Kommuner, der ligeledes have ydet betydelige Beløb i Henhold til denne Lov. Medens Loven i Fjor var foreslaaet at skulle gælde et Aar, og det altsaa kunde tænkes, at man i Aar vilde forelægge den simpelt hen til Forlængelse for et Aar, foreslaa vi dens Varighed udstrakt til 1914 — det er den eneste Ændring, der foreslaas —, idet vi formode, at til den Tid ville de ekstraordinære Forhold være forbi, og man vil da med god Grund kunne foretage en Bedømmelse af denne Lovs Virkninger. Naar der ligger en 5aarig Periode bagved, vil man kunne afgøre, om Loven bestandigt tiltrænges, eller om den kan bortfalde, og det forekommer os at være hensynsfuldt overfor de arbejdsløse, om man vedtog dens Varighed for en noget længere Tid

end et Aar. Det vilde overfor de arbejdsløse virke ligesom beroligende, at denne Lov fremdeles er bestaaende, saalænge den store Nødstilstand blandt de arbejdsløse eksisterer.

Det andet Forslag, vi have stillet, angaar, som jeg sagde, en ekstraordinær Understøttelse til Uddeling gennem Arbejdsløshedskasser og Hjælpekasser, og det foreslaas ligesom i forrige Samling, at en Del af det Beløb, der udredes af Kommunerne, skulde refunderes disse med indtil Halvdelen, dog ikke udover 50 Øre pr. Indbygger. Hvis denne Lov vedtages, vil det særligt komme dem til gode, der have opbrugt, baade hvad de gennem Arbejdsløshedskasserne og gennem Loven om fortsat Hjælp have faaet i 10 Uger fra Arbejdsløshedskassen og i 10 Uger fra Kommunekassen; det er, naar man ser paa den nuværende Arbejdsløshed, desværre kun en kort Tid for dem; det er derfor fornødent at tænke paa at udstrække Hjælpen udover et Tidsrum af $\frac{1}{2}$ Aar. I disse Tider findes der mange Mennesker, for hvem Arbejdsløsheden har haft en betydelig længere Varighed, og som have ikke blot et halvt, men et helt Aars Arbejdsløshed bag sig, derfor vil en saadan Lov i særlig Grad være af Betydning for de mest nødlidende og dem udenfor de organiserede, der have opbrugt deres Hjælp, ligesom for dem, der høre til Fag, i hvilke der ikke findes Arbejdsløshedskasser, og for hvem de andre Goder derfor ikke komme til at spille nogen Rolle. I forrige Samling forelagdes som sagt et Forslag af noget lignende Indhold, men det lykkedes ikke at gennemføre det; derimod blev der i denne Henseende gennemført en Lov, som gav Kommunerne Adgang til at yde et saadant ekstrordinært Bidrag uden dog at faa noget refunderet af Staten. Resultatet har været, at omtrent intet er ydet af Kommunerne i Henhold til denne Lov, og vi formene derfor, at skal denne Lov have nogen Betydning, maa det være ved, at Staten opmuntrer Kommunerne ved Hjælp af det Statstilskud, her foreslaas. Vi holde os med dette Forslag ligesom med det andet indenfor Arbejdsløsheds- og Hjælpekasserens Ramme. Da vi leve under ekstraordinære Forhold, mene vi det ikke uforvarsvarligt at foreslaa saadanne ekstraordinære Understøttelser som dem, der tilsigtes hermed. Vi foreslaa endvidere ligesom i Fjor, at Københavns Kommune bemyndiges til at forhøje Skatteprocenten med $\frac{1}{4}$ pCt., idet vi fremdeles ikke have